

Sygn. akt III Ka 723/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie III Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Mariusz Sztorc

Protokolant: protokolant sądowy Kamil Śliwiński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 lutego 2024 r.

sprawy **B. M.** obwinionego o czyn z art. 65a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 20 września 2023 r., sygnatura akt II W 706/23

I. **zmienia** zaskarżony wyrok i **uniewinnia** obwinionego B. M. od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 65a kw w sposób w tym wyroku opisany,

II. kosztami sądowymi za postępowanie przed Sądem I i II instancji **obciąża** Skarb Państwa.

SSO Mariusz Sztorc

Sygn. akt III Ka 723/23

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 września 2023 r., sygn. akt II W 706/23 Sąd Rejonowy w Rzeszowie uznał obwinionego B. M. za winnego tego, że w dniu 29 listopada 2021 roku około godziny 16:31 w R. przy ulicy (...) umyślnie nie stosował się do poleceń wydawanych przez funkcjonariusza Policji, czym utrudnił wykonanie czynności służbowych, a stanowiącego wykroczenie z art. 65a kw i za to na podstawie art. 65a kw skazał go na karę grzywny w kwocie 500 zł (pięćset złotych).

Na podstawie art. 119 § 1 kpow zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 150 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony.

Bez powoływania podstaw apelacji wyrokowi zarzucił nie przedstawienie w jego uzasadnieniu nieprawidłowości, których dopuścił się funkcjonariusz policji podczas prowadzonej interwencji, które obwiniony wykazał podczas rozprawy oraz niezgodne zdarzenia podczas interwencji wskazane w uzasadnieniu wyroku (k. 79).

Powołując powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna, o ile skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd I instancji lakonicznie stwierdził, że obwiniony przez swoje zachowanie zrealizował znamiona wykroczenia określonego w art. 65 a kw. Przepis ten stanowi, że kto, nie stosując się do poleceń określonego zachowania się wydawanych na podstawie prawa przez funkcjonariusza Policji, Żandarmerii Wojskowej, Straży Granicznej lub innego

organu ochrony bezpieczeństwa lub porządku publicznego, umyślnie uniemożliwia lub istotnie utrudnia wykonanie czynności służbowej, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Sąd Rejonowy nie poddał jednak ocenie kwestii, czy zaniechanie posłuchu przez obwinionego wobec policjantów zawiera „cechę istotności” i w ślad za wnioskiem o ukaranie, ukarał obwinionego za samo utrudnianie czynności, co nie jest czynnością wykonawczą objętą normą art. 65a kw, wymagającą istotnego utrudniania czynności.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że wobec faktu, iż środek odwoławczy został wywiedziony jedynie na korzyść obwinionego, zgodnie z art. 443 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpow nie jest możliwe dokonywanie nowych, mniej korzystnych ustaleń faktycznych i to zarówno w postępowaniu odwoławczym, jak też ewentualnym postępowaniu ponownym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 13 lutego 2018 roku, sygn. akt II AKa 8/18). Powoduje to konieczność przyjęcia, że w przypadku dokonywania kontroli instancyjnej orzeczenia, prowadzonej w wyniku środka odwoławczego wniesionego tylko na korzyść obwinionego, ocena zasadności zarzutów dokonywana jest jedynie w oparciu o ustalenia Sądu I instancji zaprezentowane w opisie czynu przypisanego oraz pisemnym uzasadnieniu orzeczenia, a także treść i wymowę dowodów przeprowadzonych w toku postępowania, bez możliwości przeprowadzenia przez Sąd odwoławczy dowodów przeciwko tezie zarzutu apelacji. Konsekwencją tego jest w realiach rozpoznawanej sprawy niedopuszczalność poczynienia ustaleń w toku postępowania odwoławczego, czy zachowanie obwinionego nosiło wymaganą „cechę istotności”, gdyż gdyby ta cecha została potwierdzona, byłoby to ustalenie nowe i niekorzystne w aktualnej sytuacji procesowej. W takim zaś stanie rzeczy, należy przyjąć, że wobec braku przedmiotu czynności wykonawczej, zachowanie obwinionego ustalone w zaskarżonym wyroku Sądu Rejonowego nie zrealizowało znamion czynu stypizowanego w art. 65a kw i dlatego należało go uniewinnić od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Odnosząc należy, że materiał dowodowy z kamer nasobnych funkcjonariuszy obrazuje dość chaotyczną interwencję, a obwiniony podporządkowuje się poleceniom, po ich jednoznacznym zakomunikowaniu i wykazaniu ich znaczenia, co nie przemawia za istotnym utrudnianiem czynności.

Z uwagi na treść wyroku Sądu Okręgowego kosztami sądowymi za postępowanie przed Sądem I i II instancji obciążony został Skarb Państwa.